

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. In Polonia haeretici, regni Senatores esse non possunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Christi sponsam iniurias ei omisit, verba commutare religioni mihi duxi. At Prædicans frustra loqui conatus, quum ne gr̃y quidem proferre posset, demisso capite totus pudore perfusus inde se proripuit, omnibus hoc miraculo obstupefactus. Illi tamen eidem, muto quidem, nihilo tamen minus astuto diabolo color non desuit, quo hanc Prædicantis infamiam palliaret, ut magica artis factum esse dicitans. à qua tamen suspicione Gorscium (id enim nomen erat sacerdotis) visa simplicitas atque innocentia facile vindicabat. Palatinus vero miraculo hoc obstupefactus, in se radiens, errore, in quo eductus fuerat, abiurato, unã cum familia sua ad Catholicam Ecclesiam est reversus. Et in ea constanter perseveravit: quem Pibracus nostram ob singularem eruditionem & eloquentiam quam armorum usum & rei bellicæ peritiam maiorem in modum laudare est solitus. Idem hæretico cuidam presbytero euenisse Georgius Turonensis testatur, qui cum Catholico in eadem mensa cibum capieas, cumque irrides, mirabiliter eidem fuit conuersus. Ecce tibi veræ Ecclesiæ & legitimæ vocationis sigilla, quæ in notha illa & spuria Ecclesia frustra queras. At præstigias esse & magicas artes dicitis. Idem Iudæi de Salvatore nostro dæmonia eijciete & mortuos resuscitante dixerunt. Eadem arte S. Petrus maligno spiritui, qui Simonem illum magum in aëre ferebat, vires ademit. Et quondam, quæso, miraculum in S. scriptura similia Iudæorum conuitia, & calumnias effugere potuit? Sed ite vos, si placeat, & magicas artes in subsidium accersite. Agite, vestro Matre vnum nobis producite miraculum, quo sacerdotibus nostris vocationem vestrã legitimam esse negantibus, os ocludatis. Quid cessatis (quin extrema potius tentatis (qui tot facinoralia tentatis) quam vt hanc calumniam, vt vos dicitis, inultam sinatis. Ite vos Prædicantes, & digitos vestros in os dæmoniacorum inserite, vt sacerdotes nostri faciunt. Periculum facite, an illatos eos sitis rursus extracturi, Equidem cum Erasmo potius crediderim, si vestras omnes vires conferatis, ne claudicantem quidem equum vos sanare posse. Sed ad institutum redeo, à quo Palatini huius ad Catholicam fidem conuersi historia nos paululum abduxit.

HÆRETICI IN POLONIA OMNIS dignitatis exfortes. Ibidem varia sectarum inueniuntur genera. Iacobus Palæologus Dominicanus hæreses damnatur & punitur.

CAPUT XII.

ARGUMENTUM.

- I. In Polonia hæretici, regni Senatores esse non possunt.
- II. Carinabius Hofius Catholicum cum hæretice colloquia frustra impedire conatur.
- III. Diaboli miraculum, in Ansterimarij cuiusdam corpus ingressi.
- IV. De Andrea Duditbio Episcopo Quinqueecclesiensi.
- V. De Iacobo Paleologo, eiusque vita & morte.
- VI. De Lutheranis, Anabaptistis, Calixtinis. & alijs hæreticis qui in Polonia stabulantur.

LEx omnibus sectis quæ in Polonia & Sarmaticis vigent regionibus, Trinitariorum præcipua fere est, quæ unã cum Græcanica non Poloniam tantum vtramque, sed Lithuaniam etiam, Russiam & Volhiniam occupauit. Horum Metropolitanum pluribus locis Patriarcham Constantinopolitanum agnoscunt: interim à Senatoria dignitate exclusi. Econtrario omnes Catholici in Polonia Episcopi, regni sunt Senatores. Trinitarii quidem quantum ad pertinaciam, ceteris omnibus hæreticis sunt similes: quoad articulos vero doctrinæ valde sunt varij & pugnantes. (a) Sanctam tamen Sedem non tanto odio prosequuntur. Demetrius Munyadius, homo non vulgari doctrinæ præditus (qua vtinam recte vsus esset!) vnus ex præcipuis fuit Trinitariorum aresignans. Hic Claudiopoli ad populum declamans, multis execrabilibus contra SS. Trinitatem effusis blasphemijs, apoplexia correptus, in ipso vestigio animam exhalauit. Sed non cura ipso hæresis, quæ in successores multo nequiores transfusa est. Prodicunt tum tabulæ quædam & picturæ, quibus boni illi homines operis, quod Deus scilicet, per ipsos effecerit, magnitudinem adumbrare voluerunt. Picta in Tabula videretur S. Petri, quæ Romæ est, Ecclesia: quam Lutherus & affectu altè eleuatis

brachiis & intentis ictibus demoliri aggrediuntur, sed defectum, tantum contractis & deiectis regulis perfringunt: Calvinus vero & Zuinglius parietes perfungunt: at Seruetus ipsa fundamenta, extremam Papam ruinam moliens, amoto scilicet lapide illo angulari, IESU CHRISTO, quem nec Lutherus nec Calvinus loco mouere ausi sunt. Ecce quomodo Hæresis quibusdam velut gradibus ad summum peruenerit malitiæ & impietatis fastigium, postquam aditus semel ipsi fuit patefactus. Anno vero 1566. (b) Lutherani & Calvinistæ, existimationis suæ facturam indigne ferentes, vt è quibus multi quotidie ad Arrianismum transibant, à Trinitariis etiam subinde ad disputationem prouocati, tandem conditionem acceperunt. Sic ergo permittente rege Sigismundo Augusto, Petricouiz, vbi regni comitia erant habita colloquium de religione institutum fuit, præfente regni Marschallo. E Calvinianis colloquutores fuerunt Andreas Radonianus, Sanicius, Syluius, & Procius; scriba Nicolaus Plusius, Ex aduersariis vero Georgius Paulus dux hæresis Trichearum (vt eum Possuinus, appellat) Lutomirus, Paclesius, Homanus; scriba Ioannes Casanouius, is qui Calvinum scriptis editis antea oppugnat.

II. Cardinalis Hosius, vir non minus vitæ sanctitate quam doctrina conspicuus, accepta huius Colloquii fama, in quo non ignorabat sanctissimum Iesu Christi nomen fœdis modis laceratum & pedibus proculcatum ita; nulla senectutis & affectæ valetudinis habita ratione. è longo etiam nondum recreatus itinere (paulo enim ante Tridento redierat, ubi Legati officio erat functus.) quam celerrime ad regem profectus, modis omnibus institutum iam Colloquium impedire annixus est. Sed quum nec precibus nec ullis demonstrationibus regem, cui Trinitarij iam olim libellos suos exhibuerant, à proposito suo diuertere posset, non sine dolore & indignatione ex aula & comitiis discessit, in via multis cum suspirijs sæpe exclamans: O Deus, in qua me tempora reseruaisti! An ferendum est, ut impij illi homines impuris suis vocibus aerem patria nostra corrumpant? Exsurge Deus: quia hostes tui elevati sunt contra te. Porro ad Colloquium magno apparatu institutum venerunt non pauci proceres, è maiore & minore Polonia evocati, sed ij tantum qui vel Calvinistarum vel Tricheitarum sectæ adhærebant. Catholicorum enim nemo adfuit. Iusto quæstio erat de præside, quis & an unus

esse deberet. Placebat alteris vt alternis diebus vnus ex vtraque parte præficeret. Tandem vero, quum in illo convenire non possent, duo electi sunt, vnus vnus, alter alterius partis. Quum vero ad rem ipsam accederent, Regni Marscallus, qui Calvinista erat, ad pacem ceteros omnes exhortatus, inquit: Constitutam iam propositionem qua de agendum est, agite in Dei vnus & sancta Trinitatis nomine exordimini. Ubi protinus quidam aduersariorum tuorum intrens, respondit: Nos vero hic non dicimus, Amen. Neque enim novimus Deum ipsum Trinitatem, neque ullum ab eo auxilium speramus. Tum alij, Nulla iam alia, inquit, propositione nobis opus est, quum se hac obulerit. Sic ergo de SS. Trinitate disputari cœptum est, ac potissimum verbum Dei filius ab æterno sit Deus, & Patri consubstantialis dici sane vix potest, quot quantæ que Trinitariorum blasphemias paucis illis diebus quibus disputatum est, audire fuerint, & quidè omnes, vt videri volebant, Dei Verbo innoxæ, cui ad causæ suæ patrocinium allegato, mordicus illi inherebant. Nec vero ex hac arce Calvinistæ eos deicere poterant nisi Catholicorum armis. Quum enim Trinitarij ad sui defensionem fere tertium quoque verbo dictum aliquod Scripturæ adferrent, interpretatione, quam ipsi commentati fuerant, adiecta; Calvinistæ sane ictus hos declinandi nullam aliam rationem inuenire poterant, quam opposito traditionum & vniuersalis Ecclesiæ, & SS. Patrum tam Græcorum quam Latinorum consensus scuto, qui consensus velut anima est & vita S. Scriptura. Magni vero illius & Oecumenici Concilij Niceni auctoritatem producentibus Calvinistis, noui illi Arriani responderunt, Concilium illud errasse, in eoque fidem illam & doctrinam à Constantino Imperatore tum primum per vim fuisse introductam & constitutam: contra vero Conciliabulum Arrianorum Sirmii habitum comprobant, & Constantino laudatissimo Imperatori & primogenito quasi Ecclesiæ filio, maledictum illum & ab vniuersali Ecclesiâ condemnatum Constantium Arrianorum fautorem opposuerunt. Multis diebus in verborum illorum, In principio erat Verbum, interpretatione consumtis, quum finis actioni imponendus esset, Calvinistæ, ac si Catholica & Romanæ Ecclesiæ essent alumni, alta voce vulgatum illum Sacrosanctum hymnum cecinerunt: Deo Patri sit gloria, Etusque soli Filio, cum Spiritu Paraclito, in sæculorum

b Anatomia Eccl. Cathol pag. 112.